

JAK Ā MA KE KOHOUTĀM PĀĪĀ EL

PondĀĪĀ-, 04 duben 2011

Jednoho pracovního dne brzo po ránu mi zvoní mobil. Volá mi náš pan truhlář Buřka. Āíkám si - co asi potĀebuje? No a on zaal tak opatrnĀ, Āe jsem taková kreativní a Āe snad jedinĀ já bych mu mohla pomoci. On je starý a tak si tak si v duchu Āíkám, Āe jsem fakt zvdává, o co jde a co má to bude stát.

Zaal opatrnĀ: "Pamatujete si, jak jsme jako dĀti mĀly tu houpačku kohouty? Víte, jak to vypadalo?" Aaach, zasnĪ se, já mĀla aš a tak moc jsem je milovala ... a on pokračuje "já bych na potĀeboval sehnat stĀih, mám malou vnučku a chtĀl bych jí je udĀlat". No - to je nápad!!! Líhne se mi hlavou - vnouček aš za chvílku bude slavit rok, vĀdy on nemá kohouty, Āím víc o tom pĀemýlím, tím víc se mi to líbí a tím víc docházím k pĀesvdĀení, Āe aš kohouty nutnĀ potĀebuje, ponĀvadĀ bez nich v zásadĀ nemĀ zdravĀ vyrĀst. Sakra, kde já bych ty kohouty sehnala???? Volám okamĀitĀ a stĀelbitĀ své kamarádce Dáš, je také taková tvĀř, bude si vĀdĀt rady. Tak jí to celé nadĀenĀ vykládám a slyším zasnĀ do telefonu, "Jééé, kohouty ty já jsem tak moc milovala... vĀbec nevím, ale zkusím se zeptat ségry, pak ti brnknu". No a mezitím se mi najednou líhne hlavou, Āe jsem je teĀ v poslední dobĀ nĀkde vidĀla, ale zaboha si nemohu vzpomenout kde to bylo. Ale najednou vidím v hlavĀ, Āe jsou pĀiřoubovaný na zelený zdi z prken ... hlava mĀ bolí od pĀemýlení... ach boĀ jsou na zdi v Kralupech ... jééé, to mám radost, Āe jsem si vzpomĀla. Hned bĀĀím koupit velký arch pauzáku, jukám, zda mám v bašĀku foĀák a pĀitím volám svĀmu kolegovi, Āe aš pojedě z práce domĀ, tak se sejdem v Kralupech u pĀejzdu, Āe potĀebuju podrĀet pauzák a vyprávím mu to celé. Jen se diví a dodává, Āe budeme jblboĀové a co Āe ho to ješ se mnou lidi zlatý Āeká... no nic, Āíkám si, "chce - nechce, bude"... a uĀ to neĀeš, kohouti jsou dĀleĀitĀ. V hlavĀ se mi líhne, jak je budu poĀerech malovat a moc se na to tĀš. Buřkovi jedny namaluju, kdyĀ mi dá dobrou cenu, uvidím, jak se aš pochlapí. Shodou okolností mi za hodinu volá kamarád truhlář, aš se zastavím veĀer na poken a já Āe nemĀ, Āe mám nĀco dĀleĀitĀho a pak mu samozĀemĀ s obrovským nadĀenĀ a zaujetím vyprávím, o co jde. Jééé kohouty, ty já tu nĀkde asi mám, poĀkej, já se mrknu, budou nĀkde na pĀdĀ, jesti je najdu, dám ti je, byly docela zchovalé. VydrĀ, za chvíli se ti ozvu. No to jsou tedy vĀci... Āíkám si, to je tak vĀdycky, kdyĀ se na nĀco upnu, tak to pak funguje samo ... a mám velkou radost, Ā funguje, dobré vĀci prostĀ fungovat musí.

Najednou mĀ pĀepadla chmurná myšlenka, zda z toho bude docela Dáš také tak urvaná jako já, a radĀji ji volám a opatrnĀ jí to vĀ vysvĀtluji: "Dáš, o, pamatuješ na tu houpačku kohouty? DĀš jsem jí milovala, došla jsem k závĀru, Āe jí aš nutnĀ potĀebuje!" A Dáš: "VĀbec nevím, o co jde a jak to vypadá? Já jí nemĀla!" Já: "No, je to houpačka pro malý dĀti, taková veliká, no do designu chatĀky ti asi moc nezapadne, ale kdyĀ nad tím tak pĀemýlím, tak tam mají ta zelenou barvu (Dáš: a to tam ladí tak trošku do zelena). „Jak vypadají?" „No", pĀipouš i kdyĀ dost nerada, Āe „je to takovej trochu kýĀ a jsou dost veliký, ale je to naprosto úĀasnĀ a na konci aparátu je ticho, Dáš se snaĀí strávit, co jí to cpu domĀ do chatĀky, kterou se snaĀí designovĀ ladit, do chatĀky, kam kdyĀ nĀco ješ dĀjí, tak se budou chodit otĀet na zahradu ... je mi to úplnĀ jasnĀ, jako by jí vidĀla, ale - na druhou stranu - je Dáš pro kaĀdĀ špatný nápad. NemĀla jsme se. Po chvíli slyším: "Jsem tedy docela zvdává, tak to pĀines". Hurá to mám radost, Āe to proš. Za chvíli volá kamarád truhlář, Āe kohouty našel, ale schází jim sedátko a drĀátka a Āe mi to dodĀlá... aaach - rozplývám se aš stĀm ... volám kolegovi, Āe veĀerní akci s pauzákem v Kralupech rušim a slyším, jak se mu ulevilo. A za týden si jedu pro kohouty. Vyndávám je v truhlárnĀ z krabice, jééé, ty jsou ale malinký, mám v hlavĀ, Āe byly tak velký... Kamarád se smĀje a Āíká: „Kolik ti bylo, kdyĀ si je vidĀla naposledy?" No to uĀ bude málem století vzpomínám....(boĀe, tak stará snad ani nemohu být, lekla jsem se) asi jsem fakt vyrostla. ProĀ se takové prima hračky ješ nedĀlají? Kamarád mi k nim moc hezky ze dĀeva dodĀlal nové sedátko, opĀrátko, drĀátka a podpĀrku na nohy, vyvĀil je, aby se neotĀely.... Jsou opravdu moc hezké, houpám si s nimi, vrací se mi dĀtství a snaĀím se si pĀedstavit, co na to Āekne asi aš. Volám Dášence, Āe se zastavím s kohoutama a chvíli uĀ je u nich na zahrádce vyndávám z auta, pokládám je v obĀvĀku na podlahu a ukazuju je ašim, posazuju ho do nich a dĀláme hou hou, aš se smĀje a leze z kohoutĀ, leze kolem nich, ukazuje mi je malinkým prstĀkem a zkoumá je a dĀš se smĀje. Koukám na dcerku, ta se smĀje také a Āíká: "Sem se trochu bĀla to bude, ale nejsou tak velké, ješ se sem vejdem i s nĀšou; vypadají dobĀe, já je nemĀla, kdyĀ jsem byla malá a zaĀínám docházet k závĀru, Āe jsem byla ve svĀm dĀtství velmi ochuzená!" Kývám souhlasĀ hlavou, také nechĀpu, jak vĀbec mohla zdravĀ vyrĀst bez kohoutĀ, to je pĀeci naprosto nemyslitelnĀ vĀc. A jsem mořáda, Āe to vĀchny potĀšilo a hlavnĀ vnouček ašim. UbĀhl týden. PĀed chvíli mi Dáš volala a smĀli jsme se obĀdvĀ. aš je totiĀeš prĀavka a kdyĀ sedí na sedátku a drĀí se drĀí mu nohy ješ nedosáhnou na stupátka, ale kohouti jsou velká atrakce, stále je oblĀzá, zkoumá obrázky, houpá s nimi zvenku, dĀlá hou hou.... Āasto ho dcerka zachrĀuje a vyprošuje, kdyĀ se tam nĀkde zaklĀní, dokonce si sám uĀ vyleze i na sedátko. Ale je to ašikulka a pĀiel sám na to, jak to udĀlá. Dáš ho nenápadnĀ pozorovala. TotiĀe, kdyĀ si stoupne na stupátko a chytí se drĀátek, tak si zadeĀek opĀ asi jeden - nanejvýš dva centimetry o sedátko, víc to totiĀe nedĀlá hou hou hou a moc se tomu smĀje, Āe mu to funguje. Tak, teĀ uĀ jen aby hodĀ papal, povyrosl a mohl se i posadit

No a takhle to vypadá, kdyĀ „babka z jabka" tahá hračky z historie. Pa, mĀjte se vĀichni moc fajn, INKA